

tillod mig at udtale, at det forekom mig, at Regjeringen og Landsthinget meget vel i December 1881 maatte kunne indtage den Stilling, at man sagde: De Bevillinger, som vi tidligere have anset det som nødvendigt at holde paa, til visse Nybygninger i Flaaden, kunne vi nu for Dieblisset renoncere paa; thi vi kunne dog ikke faae Brug for disse Bevillinger allerede i indværende Finantsaar. Jeg troede, at det forholdt sig saaledes, fordi der, som sagt, ikke paa Lillæggsbevillingsforslaget findes optaget nogen Begjæring i denne Henseende — om det er, fordi Regjeringen opfatter Tingene anderledes nu, eller fordi det er blevet for sildigt til at begynde paa saadanne Ting, derom veed jeg Intet; men det forekommer mig, at man maa indrømme, at det er ikke uanturligt, at jeg har kunnet gaa ud fra, at Regjeringen i December 1881 vilde have kunnet fremstaa for Rigsdagen sigende: Disse to Poster kunne vi for Dieblisset lade falde, og dermed var der, forekommer det mig, dog sket en saa væsentlig Forandring, at det ikke med nogen Sikkerhed lod sig sige, at det skulde være umuligt at komme overens om en Finantslov. Jeg veed ikke, med hvilken Ret det erede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds har ytret noget Saadant, som at jeg skulde have udstødt Trusler mod Landsthinget eller Advarsler mod at fremføre paa den Vej, det hidtil har fulgt, fordi det af mig forudsattes som en Mulighed, at Landsthinget dog under Overveelse af hele Situationen maatte kunde være kommet til det Resultat, at der derved var sket en saadan væsentlig Forandring, at det nu forrige Overveelse, om man ikke maatte skulde kunne komme til Overenskomst med Folkethinget s. Gr. paa den Basis, at man gik ind paa at nøies med et Dyrtidstillæg af den Størrelse, som Folkethinget vilde give eller lidt mere maatte, mod at et andet Punkt, s. Gr. Universitetet, faldt bort. Jeg veed ikke, hvad der berettiger det erede Medlem til med saa stor Sikkerhed at sige, at dette var umuligt. Jeg har ikke udtalt nogen Mening personlig om, hvorvidt det var rimeligt, at dette vilde ske eller ikke, netop fordi jeg i fuldeste Maade respekterer Landsthingets fuldstændig frie Stilling overfor dette Spørgsmaal; men det maatte dog være mig tilladt at sige, naar jeg respekterer Landsthingets fuldstændige Frihed, at Tingen her i Folkethinget med Sikkerhed vilde kunne sige, hvilken Stilling Landsthinget vilde have indtaget overfor Sagen, naar den havde undergaaet den Forandring, jeg har angivet. At det iøvrigt skulde være en Snurrighed, at man i Lillæggsbevillingslov til Finantsloven for 1880—81 optog Dyrtidstillæget for dette Aar istedetfor at optage det i en Lillæggsbevillingslov for Finantsaaret 1881—82, maa jeg tilstaae, formaar jeg ikke at se. Kan man give en Lillæggsbevillingslov for 1881—82, optagende deri et Dyrtidstillæg baade for 1880—81 og for 1881—82,

maatte man formentlig ogsaa, samtidig med Forelæggelsen af Finantsloven for 1881—82, have kunnet forelægge en Lillæggsbevillingslov, optagende Dyrtidstillæget for 1880—81, uden at det blev nuurigt. — Jeg tror dermed at have tilstrækkelig imødegaaet, hvad min erede Sidesmand har anført, og jeg har derved tillige havt Leilighed til, tror jeg, at komme ind paa flere af de Bemærkninger, som den meget erede Conseilspræsident særlig rettede til mig. Jeg skal gjentage, at det har været mig en Tilfredsstillelse at anerkjende ikke blot den Ro, hvormed den høit erede Minister ved denne som jo ved alle andre Leiligheder taler, men ogsaa den aabnbare Bestræbelse, som fandtes i hans Foredrag for at indvirke beroligende. Det har været mig i høi Grad kjært at høre den erede Minister med den Inderlighed, som Tilfældet var, udtale sit varme Ønske om, at det maa lykkes at komme til en saadan Overenskomst mellem alle Lovgivningsmagtens Faktorer, der kunde bringe os ud af den uregelmæssige og for Landet saa høist sørgelige Tilstand, hvori vi nu befinde os. Jeg for mit Vedkommende deler fuldstændig denne Maade at se Tingene paa med den meget erede Conseilspræsident. Det er jo fra denne hele Grundopfattelse, at jeg overhovedet er gaaet ud. Jeg sætter saamegen Pris derpaa, at jeg ikke skal søle mig opfordret til at gaa ind paa en yderligere Undersøgelse af, hvorvidt den meget erede Minister iøvrigt fremførte positive Udtalelser, der i og for sig kunne fjerne de Betyrninger, jeg igaar tillod mig at give Ord.

Formanden (Krabbe): Det erede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) har Ordet.

Rimestad: Jeg skal gjerne tage Ordet, men jeg har ikke forlangt det. (Stemmer: Jo, igaar.)

Formanden (Krabbe): Begjæver det erede Medlem Ordet nu?

Rimestad: Ja! Det kan jeg gjerne.

Formanden (Krabbe): Det erede Medlem har Ordet.

Rimestad: Jeg holder mig ganske overbevist om, at jeg ikke har begjæret Ordet; men da jeg kunde nære en vis Frygt for, at den ironiske Latter, der ledsagede min Erklæring, og som jeg iøvrigt har havt Leilighed til at glæde mig ved ved Ytringer, som jeg ved mange andre Leiligheder er fremkommen med i denne Sal, ligesom jeg maatte ogsaa idag oftere vil kunne glæde mig derved, kunde hidrøre fra, at man mente, at jeg ikke vilde tale, fordi jeg ikke havde Noget at svare,